

ΑΝΤΡΙΟΥ ΛΕΪΝ

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ
**ΣΕΡΛΟΚ
ΧΟΛΜΣ**

ΠΥΡΙΝΗ ΘΥΕΛΛΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

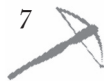
Πρόλογος

Ο μικρόσωμος Κινέζος κράτησε σταθερά τη βελόνα ανάμεσα στα δάχτυλά του και βύθισε την αιχμή της στο μελανοδοχείο που βρισκόταν στο τραπέζι. Δίπλα στο μελανοδοχείο βρισκόταν ο πήχης ενός ναύτη, καθισμένου σε μια καρέκλα στην απέναντι πλευρά του τραπεζιού. Ήταν τεράστιος – σαν χοιρομέρι στον πάγκο ενός χασάπη.

«Σίγουρα θέλεις μπλε άγκυρα;» ρώτησε ο Κινέζος. Το όνομά του ήταν Κάι Λουνγκ. Τα χρόνια είχαν αυλακώσει βαθιά το πρόσωπό του και η πλεξούδα που κρεμόταν κατά μήκος της ραχοκοκαλιάς του είχε το χρώμα της στάχτης.

«Αφού σου 'πα» είπε ο ναύτης «θέλω μια άγκυρα! Αφού ζω και δουλεύω πάνω σε πλοίο, με πιάνεις;».

«Θα μπορούσα να κάνω ένα ψάρι» είπε σιγανά ο Κάι Λουνγκ. Οι άγκυρες ήταν εύκολες – και βαρετές επίσης. Του φαινόταν ότι περνούσε τη μισή ζωή του κάνοντας τατουάζ σε σχήμα μπλε άγκυρας στους μυώδεις πήχεις ναυτών, μερικές φορές με το όνομα της αγαπημένης τους από κάτω, μέσα σε μια ωραία περγαμινή. Το πρόβλημα ήταν

ότι φαινόταν να περνά την άλλη μισή ζωή του μετατρέποντας τα τατουάζ των ονομάτων *πρώην* αγαπημένων σε άλλα πράγματα – συρματοπλέγμα, λουλούδια ή γενικώς στιδήποτε θα κάλυπτε τα γράμματα. «Θα μπορούσα να σου κάνω ένα ωραίο ψάρι, ένα χρυσόψαρο ίσως, με λείπα στα χρώματα του ουράνιου τόξου. Πώς σου φαίνεται; Τατουάζ ψαριού καλό για ναύτη, ναι;»

«Θέλω μια άγκυρα» είπε πεισματικά ο άνδρας.

«Εντάξει, καλά. Άγκυρα λοιπόν». Αναστέναξε. «Έχεις καμιά ιδιαίτερη άγκυρα κατά νου ή τη συνηθισμένη;»

Ο ναύτης συνοφρυώθηκε. «Πόσα διαφορετικά είδη άγκυρας υπάρχουν;»

«Συνηθισμένη άγκυρα λοιπόν».

Ετοιμάστηκε να βάλει το πρώτο σημάδι με τη βελόνα. Το μελάνι θα χυνόταν μέσα από το μικρό τσίμπημα στο χέρι του ναύτη και θα έβαφε τον ιστό κάτω από το δέρμα. Το δέρμα στο εξωτερικό του χεριού θα ξεθώριαζε, θα άλλαζε και θα μαύριζε από τον ήλιο με το πέρασμα του χρόνου, αλλά το μελάνι θα έμενε για πάντα εκεί, κάτω από το δέρμα. Με αρκετά από αυτά τα μικρά τσιμπήματα και αρκετά διαφορετικά χρώματα μελανιού μπορούσε να ζωγραφίσει στιδήποτε – ένα ψάρι, έναν δράκο, μια καρδιά... ή μια μπλε άγκυρα. Ακόμα μία μπλε άγκυρα.

Ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε, καθώς κάποιος την έσπρωξε βίαια απ έξω. Χτύπησε στον εσωτερικό τοίχο, όπου το πόμολο άφησε ένα βαθούλωμα στα εκτεθειμένα τούβλα. Στο κατώφλι στεκόταν ένας άνδρας. Ήταν τόσο ψηλός και

φαρδύς, ώστε δεν άφηνε ιδιαίτερο χώρο ούτε εκατέρωθέν του ούτε πάνω από το ξυρισμένο του κρανίο. Τα ρούχα του ήταν φθαρμένα και βρόμικα. Έδειχναν σαν να τα φορούσε και να ταξίδευε, ακόμα και να κοιμάται με αυτά, εδώ και κάμποσο καιρό.

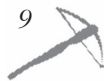
«Εσύ» γρύλισε με αμερικανική προφορά κοιτάζοντας τον ναύτη «έξω!». Έδειξε με τον αντίχειρα πίσω του, σε περίπτωση που η εντολή του δεν είχε καταστεί σαφής.

«Ε! Εγώ έχω σειρά τώρα!» Ο ναύτης σηκώθηκε σφίγγοντας τις γροθιές του, έτοιμος για καβγά. Έκανε ένα βήμα προς την πόρτα. Ο άνδρας που είχε ανοίξει την πόρτα έκανε ένα βήμα προς το μέρος του. Η κορυφή του κεφαλιού του ναύτη μετά βίας τού έφτανε στο πιγούνι. Δίχως να πάρει τα μάτια του από τον ναύτη, ο άνδρας άπλωσε το αριστερό του χέρι στο μεταλλικό πόμολο της πόρτας. Άρχισε να το σφίγγει. Αρχικά δε συνέβη τίποτα και μετά ο Κάι Λουνγκ είδε με βαριά καρδιά το πόμολο να λυγίζει και να παραμορφώνεται από την πίεση. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα έμοιαζε περισσότερο με τσαλακωμένο χαρτί παρά με μέταλλο.

«Άρκετά» είπε ο ναύτης. «Υπάρχουν κι άλλοι που κάνουν τατουάζ».

Ο νεοφερμένος έκανε στην άκρη και ο ναύτης βγήκε έξω περνώντας δίπλα του, δίχως να του ρίξει δεύτερη ματιά.

«Έχασα πελάτη εξαιτίας σου» είπε ο Κάι Λουνγκ. Δε φοβόταν τον νεοφερμένο. Ήταν τόσο γέρος και είχε δει τόσα στη μακρόχρονη ζωή του, ώστε δε φοβόταν πια σχε-

δόν τίποτα. Εκείνος κι ο θάνατος ήταν παλιόφιλοι. «Ελπίζω να μου φέρνεις άλλον πελάτη για να πάρει τη θέση του».

Ο άνδρας έκανε πίσω ελευθερώνοντας την είσοδο και ένας άλλος άνδρας μπήκε στον μικροσκοπικό προθάλαμο του ενδιαιτήματος του Κάι Λουνγκ. Αυτός ο άνδρας ήταν πιο μικρόσωμος από τον κήρυκά του, πιο καλοντυμένος και κρατούσε ένα μπαστούνι. Ένα κύμα παγωνιάς έμοιαζε να τον ακολουθεί μέσα στο δωμάτιο. Ο Κάι Λουνγκ ένιωσε να τον κυριεύει ένα συναίσθημα και χρειάστηκε μια στιγμή μέχρι να συνειδητοποιήσει τι ήταν.

Φόβος. Ήταν φόβος.

«Θες τατουάζ;» ρώτησε, προσπαθώντας να μιλήσει δίχως να ακουστεί το τρέμουλο στη φωνή του.

«Θα ήθελα ένα τατουάζ στο μέτωπό μου» είπε ο άνδρας. Η προφορά του ήταν επίσης αμερικανική. «Είναι ένα όνομα, ένα γυναικείο όνομα». Μιλούσε ήρεμα και πρόσφερε τις λέξεις μία μία, με ακρίβεια. Το φως από πίσω του κρατούσε το πρόσωπό του βυθισμένο στο σκοτάδι, αλλά η λάμπα πετρελαίου έκανε την κορυφή από το μπαστούνι του να γυαλίζει. Για μια στιγμή ο Κάι Λουνγκ νόμιζε ότι ήταν ένας σβόλος ατόφιο χρυσάφι και από τον θαυμασμό πήρε μια κοφτή ανάσα. Ξαφνικά όμως συνειδητοποίησε τι έβλεπε – η κορυφή του μπαστούνιού ήταν σκαλισμένη στο σχήμα ενός ανθρώπινου κρανίου.

«Θες όνομα αγαπημένης στο μέτωπο;» ρώτησε ο Κάι Λουνγκ. «Περισσότεροι θέλουν όνομα αγαπημένης στο μπράτσο ή στο στήθος – κοντά σε καρδιά».

«Το κορίτσι δεν είναι η “αγαπημένη” μου» είπε ο άνδρας. Εξακολουθούσε να μιλάει ήρεμα, να προσφέρει τις λέξεις με ακρίβεια, αλλά από κάπου βαθιά μέσα του αναδύταν ένας τόνος στη φωνή που έκανε τον Κάι Λουνγκ να ριγίσει. «Ναι, θέλω να κάνεις τατουάζ το όνομά της στο μέτωπό μου, κοντά στον εγκέφαλο, ώστε να το θυμάμαι. Το καλό που σου θέλω το αποτέλεσμα να είναι άψογο – δεν ανέχομαι τα λάθη».

«Κάνω καλύτερα τατουάζ σε ολόκληρη πόλη!» είπε όλο περηφάνια ο Κάι Λουνγκ.

«Έτσι άκουσα – γι’ αυτό βρίσκομαι εδώ».

Ο Κάι Λουνγκ αναστέναξε. «Ποιο είναι όνομα κοριτσιού;»

«Το έχω γράψει. Διαβάζεις αγγλικά;»

«Διαβάζω πολύ καλά».

Ο άνδρας άπλωσε το αριστερό του χέρι. Κρατούσε ένα κομμάτι χαρτί. Ο Κάι Λουνγκ το πήρε με προσοχή, προσπαθώντας να μην αγγίξει το δέρμα του άνδρα. Κοίταξε το όνομα στο χαρτί. Ήταν γραμμένο με πολύ ευανάγνωστο γραφικό χαρακτήρα και δεν είχε κανένα πρόβλημα να το διαβάσει.

«Βιρτζίνια Κρόου» είπε. «Σωστά το λέω;»

«Απολύτως».

«Τι χρώμα θες;» ρώτησε ο Κάι Λουνγκ. Περίμενε να ακούσει από τον άνδρα «μπλε», αλλά εκείνος τον εξέπληξε.

«Κόκκινο» είπε ο άνδρας. «Θέλω το μελάνι να είναι κόκκινο – σαν το χρώμα του αίματος».

Κεφάλαιο 1

«*Σταμάτα!*» φώναξε ο Ρούφους Στόουν. «*Με σκοτώνεις!*»
Ο Σέρλοκ σήκωσε το δοξάρι από τις χορδές του βιολιού.
«Μη γίνεσαι μελοδραματικός».

«Δε γίνομαι καθόλου μελοδραματικός – λίγα δευτερόλεπτα ακόμα κι η καρδιά θα μου ανέβαινε στον λαιμό, θα πηδούσε έξω και θα με στραγγάλιζε, μόνο και μόνο για να πάψω ν' ακούω αυτές τις στριγκλιές γάτας!»

Ο Σέρλοκ ένιωσε την αυτοπεποίθησή του να μαραζώνει σαν ξερό φθινοπωρινό φύλλο. «Δε νομίζω ότι ακουγόταν τόσο άσχημα» διαμαρτυρήθηκε.

«Αυτό είναι το πρόβλημα» είπε ο Στόουν. «Δεν *ξέρεις* ποιο είναι το πρόβλημα, κι αν δεν *ξέρεις* ποιο είναι το πρόβλημα, δεν μπορείς να το λύσεις».

Έτριψε τον σβέρκο του και απομακρύνθηκε λίγο, παλεύοντας εμφανώς να βρει έναν τρόπο να εξηγήσει στον Σέρλοκ τι ακριβώς έκανε λάθος. Φορούσε ένα φαρδύ ριγέ πουκάμισο με τα μανίκια πρόχειρα γυρισμένα προς τα πάνω και ένα γιλέκο που έδειχνε να προέρχεται από κά-

ποιο αξιοπρεπές κοστούμι. Το παντελόνι του όμως ήταν από τραχύ κοτλέ και φορούσε φθαρμένες δερμάτινες μπότες. Για μια στιγμή γύρισε να κοιτάξει τον Σέρλοκ και στο πρόσωπό του ήταν ζωγραφισμένη μια έντονη σύγχυση, ανάμεικτη με απογοήτευση – ο Σέρλοκ ένιωσε να τον πιάνει ναυτία.

Έστρεψε το βλέμμα του αλλού, ώστε να μη βλέπει αυτή την έκφραση ζωγραφισμένη στο πρόσωπο ενός άνδρα που θεωρούσε φίλο και κατά κάποιον τρόπο μεγαλύτερο αδελφό.

Άφησε το βλέμμα του να πλανηθεί στο δωμάτιο μέσα στο οποίο βρίσκονταν – οπουδήποτε, αρκεί να μη χρειαζόταν να κοιτάξει τον Στόουν. Βρίσκονταν στη σοφίτα ενός παλιού σπιτιού στο Φάρναμ. Ο Στόουν νοίκιαζε ένα δωμάτιο στον όροφο ακριβώς από κάτω, αλλά η σπιτονοικοκυρά του τον είχε συμπαθήσει, κι έτσι τον άφηνε να κάνει πρόβα και να εξασκείται στο βιολί –καθώς και να κάνει μάθημα στον μοναδικό μαθητή του– στην ευρύχωρη σοφίτα.

Ο χώρος ήταν μεγάλος και γεμάτος σκόνη, με τις ακτίνες του ήλιου να μπαίνουν από εκεί όπου έλειπαν κεραμίδια, σχηματίζοντας αντερείσματα φωτός που φάνονταν να σιγρίζουν την επικλινή στέγη όσο και τα ξύλινα δοκάρια της. Σύμφωνα με τον Στόουν, η ακουστική ήταν οριακά χειρότερη απ' ό,τι σε έναν αχυρώνα, αλλά αρκετά καλύτερη απ' ό,τι στο δωμάτιό του. Κατά μήκος των χαμηλών τοίχων υπήρχαν στοιβαγμένα κουτιά και μπαούλα και σε μια μεριά μια καταπακτί που οδηγούσε με τη βοήθεια μιας κινη-

τής σκάλας στο κεφαλόσκαλο. Το σκαρφάλωμα στη σκάλα, κρατώντας ταυτόχρονα ένα βιολί κι ένα δοξάρι, ήταν δύσκολο, αλλά στον Σέρλοκ άρεσε η απομόνωση που παρείχε η σοφίτα, καθώς και η αίσθηση της αφθονίας χώρου.

Σκεφτόταν πως μια μέρα θα είχε τον δικό του χώρο για να μένει – κάπου όπου θα μπορούσε να αποσύρεται από τον κόσμο και να μην τον ενοχλεί κανείς, κάπου όπου δε θα επέτρεπε σε κανέναν άλλο να μπει.

Ακούστηκε απέξω το φτερούγισμα περιστεριών και, καθώς κούρνιασαν, το φως προς στιγμὴν χάθηκε. Το κρύο από τον δρόμο εισέβαλε στη σοφίτα σαν δάχτυλα παγωμένου αέρα που περνούσαν από τα κενά ανάμεσα στα κεραμίδια.

Αναστέναξε. Ένωθε βαρύ και κάπως άβολο το μουσικό όργανο στο χέρι του, σαν να μην είχε ξαναπιάσει ποτέ του βιολί. Στο αναλόγιο μπροστά του υπήρχε η παρτιτούρα ενός μουσικού κομματιού του Μότσαρτ – σύμφωνα με τον Στίουν, διασκευή για σόλο βιολί της διάσημης άριας της Βασίλισσας της Νύχτας¹, από μια όπερα με τίτλο *Ο μαγεμένος ανλός*. Στο μυαλό του Σέρλοκ, οι μαύρες νότες που βρίσκονταν πάνω στο πεντάγραμμο αποτελούσαν ένα είδος κώδικα, αλλά ήταν ένας κώδικας που είχε αποκρυπτογραφήσει πολύ γρήγορα – ένα κρυπτόγραμμα απλής υποκατάστασης². Μια μαύρη

1 Ήταν η πιο δημοφιλής ονομασία με την οποία αναφέρονταν –και αναφέρονται μέχρι σήμερα– στο «Der Hölle Rache kocht in meinem Herzen», «Της Κόλασης η εκδίκηση βράζει στην καρδιά μου».

2 Όπως του έμαθε ο Αμάιους Κρόου στο *Οι περιπέτειες του νεαρού Σέρλοκ Χολμς: Η Κόκκινη Βδέλλα*, σ. 149.

τελεία σε *εκείνη* τη γραμμή μεταφραζόταν πάντοτε σε μια νότα που ακουγόταν *έτσι* – εκτός αν υπήρχε μπροστά της ένα μικρό σύμβολο με τέσσερις γραμμές που την ανέβαζε ελαφρά σε «δίεση» ή ένα μικρό γωνιώδες «b» που την κατέβαζε ελαφρά σε ύφεση. Η δίεση και η ύφεση βρίσκονταν αντίστοιχα στο μέσο μέχρι την αμέσως ψηλότερη ή χαμηλότερη νότα από αυτήν που έπαιζε. Ήταν απλό και κατανοητό – γιατί λοιπόν δεν μπορούσε να μετατρέψει τη μουσική της παρτιτούρας σε κάτι που να μπορεί ν' ακούσει ο Ρούφους Στόουν δίχως να μορφάζει από πόνο;

Ο Σέρλοκ αντιλαμβανόταν ότι η πρόοδος του δεν ήταν τόσο γρήγορη όσο θα ήθελε ο Στόουν, και αυτό τον ενοχλούσε. Πολύ θα ήθελε απλά να έπανε το βιολί και να έπαιζε όμορφα, από την πρώτη φορά και κάθε φορά – δυστυχώς όμως, στη ζωή δεν είχαν έτσι τα πράγματα. Θα *έπρεπε* όμως, σκέφτηκε αγανακτισμένος. Θυμόταν να κάνει τις ίδιες σκέψεις για το πιάνο στο πατρικό του σπίτι. Είχε καθίσει ώρες ολόκληρες μπροστά στα πλήκτρα του, προσπαθώντας να καταλάβει γιατί δεν μπορούσε να παίξει καλά από την πρώτη στιγμή. Σε τελική ανάλυση, το πιάνο είχε μια αδιαπραγμάτευτη λογική: Πατούσες ένα πλήκτρο και έβγαине μια νότα. Το ίδιο πλήκτρο έβγαζε πάντοτε την ίδια νότα – προφανώς λοιπόν, το μόνο που είχε να κάνει κανείς ήταν να θυμάται ποιο πλήκτρο έβγαζε την εκάστοτε νότα, και έτσι θα μπορούσε να παίξει. Το πρόβλημα ήταν ότι, όσο κι αν είχε παιδευτεί, ποτέ δεν είχε καταφέρει να παίξει πιάνο όπως η αδελφή του – απαλά και όμορφα, σαν νερό που κελαρύζει.

Τέσσερις χορδές! Το βιολί είχε μόνο τέσσερις χορδές!
Πόσο δύσκολο μπορούσε να είναι;

«Το πρόβλημα» είπε ξαφνικά ο Στόουν, γυρνώντας και καρφώνοντας με το βλέμμα του τον Σέρλοκ, «είναι ότι παίζεις τις νότες και όχι τη μελωδία».

«Αυτό που λες δε βγάζει κανένα νόημα» ανταπάντησε ο Σέρλοκ.

«Αντιθέτως, αυτό είναι όλο το νόημα». Ο Στόουν αναστέναξε. «Τα δέντρα δεν είναι το δάσος. Το δάσος είναι όλα τα δέντρα στο σύνολό τους, μαζί με τους θάμνους, τα ζώα, τα πουλιά, ακόμα και τον αέρα. Αν τα αφαιρέσεις όλα αυτά, το μόνο που απομένει είναι γυμνό ξύλο – ούτε αίσθηση ούτε ατμόσφαιρα».

«Από πού πηγάζει λοιπόν η *αίσθηση* της μουσικής;» ρώτησε με παράπονο ο Σέρλοκ.

«Όχι πάντως από τις νότες».

«Μα οι νότες είναι το μόνο πράγμα που είναι γραμμένο στο χαρτί!» διαμαρτυρήθηκε ο Σέρλοκ.

«Πρόσθεσε λοιπόν κάτι δικό σου – πρόσθεσε λίγο συναίσθημα».

«*Πώς όμως;*»

Ο Στόουν κούνησε το κεφάλι του. «Το κλειδί είναι οι παύσεις. Ένας δισταγμός, μια μικρή έμφαση, η ελαφριά επιτάχυνση και επιβράδυνση. Σε *αυτά* βρίσκεται η αίσθηση της μουσικής».

Ο Σέρλοκ έδειξε την παρτιτούρα στο αναλόγιο. «Μα τίποτε από αυτά δεν είναι γραμμένο εκεί! Αν ο συνθέτης

ήθελε να επιταχύνω ή να επιβραδύνω, θα έπρεπε να το έχει γράψει πάνω στην παρτιτούρα».

«Το έγγραψε» παρατήρησε ο Στόουν «στα ιταλικά. Ακόμα κι αυτό όμως δεν είναι παρά μια υπόδειξη. Εσύ πρέπει να αποφασίσεις πώς θες να παίζεις τη μουσική». Αναστέναξε. «Το πρόβλημα είναι ότι την αντιμετωπίζεις σαν άσκηση μαθηματικών ή γραμματικής. Θες όλα τα στοιχεία απλωμένα μπροστά σου και θεωρείς ότι η δουλειά σου είναι απλώς να τα συνδυάσεις. Η μουσική δεν είναι έτσι όμως – η μουσική απαιτεί ερμηνεία, απαιτεί να βάλεις μέσα κάτι από τον εαυτό σου». Έκανε μια παύση, αναζητώντας τις σωστές λέξεις. «Κάθε εκτέλεση είναι ουσιαστικά σαν ένα ντουέτο που κάνετε εσύ και ο συνθέτης. Εκείνος σου έχει δώσει το μεγαλύτερο μέρος, αλλά εσύ πρέπει να προσθέσεις το τελευταίο δέκα τοις εκατό. Είναι η ίδια διαφορά μεταξύ του να διαβάζεις μια ιστορία από μέσα σου και να τη διαβάζεις *σε κοινό*». Βλέποντας την έκφραση απελπισίας στο πρόσωπο του Σέρλοκ, πρόσθεσε: «Άκου – έχεις δει ποτέ τον Τσαρλς Ντίκενς να διαβάζει κάποια από τις ιστορίες του σε κοινό; Πήγαινε καμιά φορά να τον δεις – το εισιτήριο αξίζει τα λεφτά του³. Κάνει διαφορετικές φωνές για τους διάφορους χαρακτήρες, κινείται σε όλη τη σκηνή, διαβάζει πιο γρήγορα στα σημεία που υπάρχει ένταση και διαβάζει την ιστορία

3 Ο Ντίκενς ξεκίνησε τις δημόσιες αναγνώσεις του το 1858 στο Μπίρμιγχαμ και τις συνέχισε με περιοδείες σε Αγγλία και Αμερική για τα υπόλοιπα 12 χρόνια της ζωής του, βγάζοντας ένα αστρονομικό ποσό χρημάτων. Πιθανολογείται ότι η τρομακτική κόπωση από τις συνεχείς περιοδείες συνέβαλε στον πρόωπο θάνατό του, σε ηλικία 58 ετών.

σαν να μην την έχει ξαναδεί ποτέ και να έχει την ίδια αγωνία με το κοινό για το τι γίνεται παρακάτω. Έτσι πρέπει να παίζεις μουσική – σαν να μην έχεις ξανακούσει ποτέ το εκάστοτε κομμάτι». Έκανε μια παύση και μόρφασε. «Με την καλή έννοια, θέλω να πω. Το πρόβλημα είναι ότι εσύ παίζεις σαν να μην έχεις ξανακούσει ποτέ το κομμάτι και να προσπαθείς να το κατανοήσεις την ίδια ώρα που το παίζεις».

Ο Σέρλοκ σκέφτηκε πως έτσι ακριβώς είχαν τα πράγματα. «Μήπως πρέπει να τα παρατήσω;» ρώτησε.

«Ποτέ να μην τα παρατάς» ανταπάντησε όλο ένταση ο Στίουν. «*Ποτέ και σε τίποτα*». Πέρασε πάλι το χέρι μέσα από τα μακριά μαλλιά του. «Ίσως είναι λάθος η προσέγγισή μου. Ας δοκιμάσουμε κάτι διαφορετικό. Εσύ λοιπόν αντιμετωπίζεις τη μουσική σαν άσκηση μαθηματικών – οπότε ας μιλήσουμε για μουσικούς που βάζουν μαθηματικά στη μουσική τους».

«Υπάρχουν;» ρώτησε γεμάτος αμφιβολία ο Σέρλοκ.

Ο Στίουν το σκέφτηκε για μια στιγμή. «Για να δούμε. Ο Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ συνήθιζε να βάζει μαθηματικούς κώδικες και τεχνάσματα στις μελωδίες του. Αν μελετήσεις την παρτιτούρα της *Μουσικής Προσφοράς* του, θα βρεις μέσα κομμάτια που είναι συμμετρικά – η πρώτη νότα και η τελευταία είναι ίδιες, η δεύτερη και η προτελευταία επίσης και ούτω καθεξής, ακριβώς μέχρι τη μέση του κομματιού⁴».

«Ωωω». Ο Σέρλοκ έμεινε έκθαμβος από το πόσο τολμη-

4 Συγκεκριμένα στους κανόνες 8 και 9 του κομματιού.

ρή ήταν αυτή η ιδέα. «Και εξακολουθεί να λειτουργεί ως μουσική;»

«Φυσικά. Ο Μπαχ ήταν ένας κορυφαίος συνθέτης. Τα μαθηματικά του τεχνάσματα δεν αφαιρούν τίποτα από τη μουσική – αντίθετα, της προσθέτουν». Ο Στόουν χαμογέλασε, συνειδητοποιώντας ότι επιτέλους είχε κεντρίσει το ενδιαφέρον του Σέρλοκ. «Δεν είμαι σε καμία περίπτωση ειδικός επί του Μπαχ, αλλά έχω ακούσει ότι υπάρχει ένα άλλο κομμάτι του το οποίο είναι δομημένο πάνω σε κάποιου είδους μαθηματική ακολουθία, όπου ο κάθε αριθμός οδηγεί στον επόμενο με βάση κάποιον κανόνα – έχει ένα ιταλικό όνομα⁵. Ας ξαναδοκιμάσουμε τώρα τον Μότσαρτ, αλλά αυτή τη φορά θέλω καθώς παίζεις να ανακαλέσεις τον θαυμασμό σου, τα συναισθήματά σου για αυτά που μόλις άκουσες. *Θυμήσου* τα και άσ' τα να καθοδηγήσουν τα δάχτυλά σου».

Ο Σέρλοκ σήκωσε πάλι το βιολί στον ώμο του, τοποθετώντας το ανάμεσα στο πιγούνι και την κλείδα του. Άφησε τα δάχτυλα του αριστερού του χεριού να βρουν τις χορδές πάνω στον λαιμό του οργάνου. Ένωθε πόσο είχαν σκληρύνει τα ακροδάχτυλά του υπό την αμείλικτη διδασκαλία του Στόουν. Σήκωσε το δοξάρι και το κράτησε στον αέρα πάνω από τις χορδές.

5 Αναφέρεται στην Ακολουθία Fibonacci (Φιμπονάτσι), η οποία έχει εντοπιστεί σε τουλάχιστον τρία έργα του Μπαχ, αλλά είναι ασαφές σε ποιο κομμάτι αναφέρεται, πολλώ δε μάλλον το κατά πόσο αυτό ήταν γνωστό εκείνη την εποχή ή το πώς είναι δυνατόν να γνωρίζει ο Στόουν τόσο πολλά για μαθηματικά.

«Ξεκίνα!» είπε ο Στόουν.

Ο Σέρλοκ κοίταξε τις νότες πάνω στο πεντάγραμμο, αλλά, αντί να προσπαθήσει να τις *κατανοήσει*, άφησε το βλέμμα του να γλιστρήσει *ανάμεσά* τους, βλέποντας την παρτιτούρα σαν σύνολο, αντί κάθε νότα ξεχωριστά – προσπαθώντας να δει το δάσος και όχι τα δέντρα. Έχοντας παίξει τις ίδιες νότες λίγα λεπτά νωρίτερα, τις έφερε στον νου του, πήρε μια βαθιά αναπνοή και άρχισε να παίζει.

Οι επόμενες στιγμές φάνηκαν να περνούν σαν ακαθόριστο συνονθύλευμα. Τα δάχτυλά του πήγαιναν από τη μία χορδή στην άλλη, πιέζοντάς τες για να βγάλουν τις σωστές νότες, λίγα κλάσματα δευτερολέπτου πριν ο εγκέφαλός του στείλει σήμα στα δάχτυλά του και τους *πει* ποιες ήταν οι σωστές νότες. Ήταν λες και το σώμα του ήξερε ήδη τι να κάνει, απελευθερώνοντας τον νου του ώστε να αιωρηθεί πάνω από τη μουσική, αναζητώντας το νόημά της. Προσπάθησε να φανταστεί ότι κάποιος τραγουδούσε το κομμάτι και άφησε το βιολί να γίνει η φωνή, διστάζοντας σε κάποιες νότες και παίζοντας άλλες με ένταση, ώστε να τονίσει τη σημασία τους. Δίχως να το καταλάβει καν, έφτασε στο τέλος της σελίδας.

«Μπράβο!» φώναξε ο Στόουν. «Δεν ήταν τέλεια, αλλά πολύ καλύτερα. Αντί να παίζεις απλώς τις νότες, με έπεισες ότι ένιωθες τη μουσική». Έστρεψε το βλέμμα του στις λοξές ακτίνες φωτός που διαπερνούσαν τη σοφίτα. «Ας σταματήσουμε εδώ, σε μια νότα αισιοδοξίας. Συνέχισε να εξασκείσαι στις κλίμακές σου, αλλά από τώρα θέλω να

εξασκείς και μεμονωμένες νότες. Δοκίμασε να παίξεις μια νότα παρατεταμένα, με διαφορετικούς τρόπους – θλιμμένα, χαρούμενα, οργισμένα. Άσε το συναίσθημα να διαποτίσει τη μουσική και δες πώς αυτό αλλάζει τη νότα».

«Δεν έχω... καλή σχέση με τα συναισθήματα» παραδέχθηκε ο Σέρλοκ σιγανά.

«Εγώ έχω» απάντησε ο Στόουν εξίσου σιγανά «πράγμα που σημαίνει ότι μπορώ να σε βοηθήσω». Ακούμπησε για μια στιγμή το χέρι του στον ώμο του Σέρλοκ, τον έσφιξε κι ύστερα το απομάκρυνε. «Είναι ώρα να φεύγεις. Πήγαινε βρες εκείνη την Αμερικάνα και πέρανα λίγο χρόνο μαζί της».

«Τη Βιρτζίνια;» Στη σκέψη και μόνο τον έπασσε ταχυπαλμία, αλλά δεν ήξερε αν ήταν από χαρά ή από τρόμο. «Μα...»

«Δεν έχει “μα”. Απλά πήγαινε να τη δεις».

«Εντάξει» είπε ο Σέρλοκ. «Αύριο την ίδια ώρα;»

«Αύριο την ίδια ώρα».

Έβαλε το βιολί στη θήκη του και μισοκατέβηκε, μισογλίστρησε από την κινητή σκάλα στο κεφαλόσκαλο, κατεβαίνοντας έπειτα με θόρυβο τις σκάλες μέχρι το ισόγειο. Η σπιτονοικοκυρά του Στόουν – μια γυναίκα στην ίδια περίπου ηλικία, με μαύρα μαλλιά και πράσινα μάτια – βγήκε από την κουζίνα και είπε κάτι καθώς την προσπέρασε τρέχοντας, αλλά ο Σέρλοκ δεν μπόρεσε να διακρίνει τι ήταν. Μέσα σε δευτερόλεπτα είχε βγει στην ψυχρή, καθαρή λιακάδα.

Στο Φάρναμ επικρατούσε η συνηθισμένη πολυκοσμία – οι λιθόστρωτοι ή λασπωμένοι δρόμοι του ήταν γεμάτοι

με ανθρώπους που περπατούσαν προς πάσα κατεύθυνση για να κάνουν τις δουλειές τους. Ο Σέρλοκ κοντοστάθηκε για λίγο, παρατηρώντας τον χώρο γύρω του –τα ρούχα, τις διάφορες στάσεις σώματος, τα δέματα, τα κουτιά και τις τσάντες που κουβαλούσαν οι άνθρωποι–, προσπαθώντας να ερμηνεύσει όσα έβλεπε. Εκείνος εκεί ο άνδρας –με τα κόκκινα εξανθήματα στο μέτωπο– κρατούσε στο χέρι του ένα κομμάτι χαρτί σαν να εξαρτιόταν απ’ αυτό η ζωή του. Ο Σέρλοκ γνώριζε ότι πίσω του, σε απόσταση λίγων λεπτών με τα πόδια, υπήρχε το χειρουργείο ενός γιατρού και λίγο παρακάτω, προς τα εκεί που περπατούσε, ένα φαρμακείο. Ήταν σχεδόν βέβαιο ότι πήγαινε να πάρει κάποιο φάρμακο μετά την εξέτασή του. Ο άνδρας στην απέναντι πλευρά του δρόμου –με καλά ρούχα, αλλά αζύριστος, με θολό βλέμμα και φθαρμένα, λασπωμένα παπούτσια– ήταν μάλλον αλήτης, του οποίου το κοστούμι ήταν πιθανώς δωρεά κάποιου ενορίτη στην εκκλησία. Όσο για τη γυναίκα που πέρασε ακριβώς από μπροστά του, σπρώχνοντας με το χέρι μια τούφα μαλλιά από το πρόσωπό της –τα χέρια της, λευκά και ρυτιδιασμένα, σαν να είχαν μείνει πολλή ώρα στο νερό, έδειχναν να ανήκουν σε πιο ηλικιωμένη γυναίκα– ήταν προφανώς πλύστρα.

Άραγε αυτό εννοούσε ο Ρούφους Στόουν όταν έλεγε ότι έπρεπε να κοιτάζει το δάσος και όχι τα δέντρα; Αυτή τη στιγμή δεν έβλεπε τους ανθρώπους ως μεμονωμένες οντότητες, αλλά έβλεπε ταυτόχρονα την ιστορία τους και το πιθανό τους μέλλον.

Για μια στιγμή ο Σέρλοκ ένιωσε να ζαλίζεται από την τεράστια κλίμακα όσων έβλεπε, αλλά έπειτα η στιγμή πέρασε και η σκηνή ξανάγινε ένα πλήθος ανθρώπων που περπατούσαν προς πάσα κατεύθυνση.

«Είσαι καλά;» ρώτησε μια φωνή. «Για μια στιγμή μου φάνηκε πως θα λιποθυμούσες».

Ο Σέρλοκ γύρισε και βρήκε τον Μάθιου Άρναιτ –τον Μάτι– να στέκεται δίπλα του. Ήταν πιο μικρόσωμος και ένα δυο χρόνια μικρότερος από τον Σέρλοκ, αλλά για μια στιγμή ο Σέρλοκ δεν τον είδε ως αγόρι, ως τον φίλο του, αλλά ως ένα σύνολο από σημάδια και ενδείξεις. Μετά η στιγμή πέρασε και ήταν ξανά ο Μάτι – ο γερός, αξιόπιστος Μάτι.

«Ο Άλμπερτ μάλλον δεν είναι καλά, ε;» είπε αναφερόμενος στο άλογο του Μάτι, που τραβούσε το κλειστό βαρκάκι στο οποίο έμενε όποτε ο Μάτι αποφάσιζε να αλλάξει πόλη.

«Γιατί το λες αυτό;» ρώτησε ο Μάτι.

«Έχεις άχυρο στο μανίκι σου» παρατήρησε ο Σέρλοκ «πράγμα που σημαίνει ότι τον ταΐζεις με το χέρι. Συνήθως τον αφήνεις να βόσκει γρασίδι όπου τυχαίνει να είναι δεμένος. Ο μόνος λόγος να ταΐζει κανείς ένα άλογο με το χέρι είναι αν ανησυχεί ότι δεν τρώει καλά».

Ο Μάτι ανασήκωσε ένα φρύδι. «Καμιά φορά μ' αρέσει να τον ταΐζω με το χέρι – δεν υπάρχει λόγος να το κάνεις ολόκληρη ιστορία» είπε. «Ο Άλμπερτ είναι ό,τι πιο κοντινό έχω σε οικογένεια, οπότε καμιά φορά μ' αρέσει να του δίνω κάτι καλύτερο να φάει» συμπλήρωσε ανασηκώνοντας τους ώμους του αμήχανα.

«Α». Ο Σέρλοκ αποθήκευσε την πληροφορία στο πίσω μέρος του μυαλού του για αργότερα. «Πώς ήξερες ότι βρισκόμουν εδώ;» ρώτησε τελικά.

«Σε άκουσα να παίζεις» αποκρίθηκε λακωνικά ο Μάτι. «Όλη η πόλη σε άκουσε να παίζεις – μάλλον γι' αυτό του έχει κοπεί η όρεξη του Άλμπερτ».

«Πολύ αστείο» σχολίασε ο Σέρλοκ.

«Θες να πάμε να βρούμε κάτι να φάμε; Έχει πράγματα με τη σέσουλα στην αγορά».

Ο Σέρλοκ σκέφτηκε φωναχτά για μια στιγμή – να περνούσε λίγο χρόνο με τον Μάτι ή να πήγαινε να δει τη Βιρτζίνια;

Ξαφνικά θυμήθηκε κάτι. «Α, δεν μπορώ. Ο θεός μου είπε να έχω γυρίσει μέχρι το μεσημεριανό. Θέλει, νομίζω, να καταλογογραφήσω και να αρχειοθετήσω μια συλλογή από παλιά κηρύγματα που αγόρασε πρόσφατα σε κάποια δημοπρασία».

«Α, μάλιστα» είπε ο Μάτι. «Καλή διασκέδαση». Χαμογέλασε. «Ίσως να πάω να δω εγώ τη Βιρτζίνια αντί για σένα».

«Κι εγώ ίσως να σε κρεμάσω ανάποδα από μια γέφυρα, με το κεφάλι βυθισμένο στο νερό μέχρι τη μύτη σου» ανταπάντησε ο Σέρλοκ.

Ο Μάτι τον κοίταξε καλά καλά. «Πλάκα έκανα» είπε.

«Εγώ καθόλου».

Ο Σέρλοκ παρατήρησε ότι το βλέμμα του Μάτι στρεφόταν συνεχώς στον δρόμο, προς την κατεύθυνση της αγοράς. «Άντε, πήγαινε» του είπε. «Πήγαινε να βρεις κανένα

χτυπημένο φρούτο ή καμιά θρυμματισμένη πίτα. Ίσως να σε δω αργότερα – ή και αύριο».

Ο Μάτι τον ευχαρίστησε σιωπηλά με ένα σύντομο χαμόγελο και έφυγε τρέχοντας, σκύβοντας και γλιστρώντας ανάμεσα στο πλήθος, μέχρι που έγινε άφαντος.

Ο Σέρλοκ περιπάτησε λίγο κατά μήκος του δρόμου που οδηγούσε έξω από το Φάρναμ, με κατεύθυνση το σπίτι των θείων του. Κάθε φορά που τύχαινε να περνάει κάποιο κάρο, στρεφόταν προς τον οδηγό, αλλά οι περισσότεροι απέφευγαν το βλέμμα του. Δεν το έπαιρνε προσωπικά – το έκανε αυτό αρκετό καιρό και γνώριζε πλέον ότι το ποσοστό επιτυχίας ήταν περίπου ένα στα είκοσι κάρα. Κάποια στιγμή ένας οδηγός τον κοίταξε και του φώναξε: «Πού πας, μικρέ;».

«Στο Αρχοντικό Χολμς» απάντησε φωναχτά.

«Δεν προσλαμβάνουν μεροκαματιάριδες».

«Το ξέρω. Πάω... να επισκεφτώ κάποιον».

«Ανέβα τότε. Περνάω έξω από την κεντρική πύλη».

Αφού ο Σέρλοκ έριξε το βιολί του από το πλάι κι έπειτα ανέβηκε στο κινούμενο κάρο, προσγειώθηκε σε μια μεγάλη μαλακή μάζα από άχυρο. Αναρωτήθηκε γιατί εξακολουθούσε να μη θέλει να αποκαλύψει πού έμενε – ίσως φοβόταν ότι οι άνθρωποι θα άλλαζαν συμπεριφορά απέναντί του αν μάθαιναν ότι η οικογένειά του ανήκε στους τοπικούς «κτηματίες αριστοκράτες». Σκεφτόταν πόσο ανόητο ήταν το γεγονός ότι κάτι τόσο απλό –το να έχεις κληρονομήσει γη και ένα σπίτι από τους γονείς σου– μπορούσε να σε διαχωρίζει από τους υπόλοιπους ανθρώπους. Όταν

μεγάλωνε, θα φρόντιζε να μην κάνει ποτέ τέτοιες κοινωνικές διακρίσεις μεταξύ των ανθρώπων.

Το κάρο συνέχισε να κροταλίζει στον δρόμο για περίπου είκοσι λεπτά ακόμα. Ο Σέρλοκ πήδηξε κάτω καθώς περνούσαν μπροστά από την κεντρική πύλη του αρχοντικού, φωνάζοντας ένα ευδιάθετο «Ευχαριστώ!» πάνω από τον ώμο του. Κοίταξε το ρολόι τσέπης του – είχε μισή ώρα μέχρι το μεσημεριανό, ίσα ίσα για να πλυθεί και να αλλάξει ίσως πουκάμισο.

Ως συνήθως, το μεσημεριανό ήταν ήσυχη υπόθεση. Ο θείος του Σέρλοκ –ο Σέρινφορντ Χολμς– περνούσε τον χρόνο του προσπαθώντας να κρατήσει μια ισορροπία μεταξύ φαγητού και ανάγνωσης, ενώ ταυτόχρονα πάλευε να βγάλει τη γενειάδα του τόσο μπροστά από το φαγητό όσο και μπροστά από το κείμενο. Η θεία του, από την άλλη –η Άννα–, απολάμβανε έναν διαρκή μονόλογο αναφορικά με τα σχέδιά της για τον κήπο, τη χαρά της για το γεγονός ότι οι δύο πλευρές της οικογένειας Χολμς φάνοιταν επιτέλους να αποκαθιστούν τις σχέσεις τους, διάφορα κουτσομπολιά για τους τοπικούς γαιοκτήμονες και την ελπίδα της ο καιρός φέτος να είναι καλύτερος απ’ ό,τι τη χρονιά που πέρασε. Μια δυο φορές ρώτησε τον Σέρλοκ τι έκανε ή πώς ένιωθε αυτό τον καιρό, αλλά όταν επιχείρησε να της απαντήσει συνειδητοποίησε ότι εκείνη συνέχιζε να μιλάει ανεξάρτητα από το τι μπορεί να της έλεγε – ως συνήθως.

Παρατήρησε ωστόσο ότι η κυρία Έγκλαντιν –η βλοσυ-

ρή, απειλητική οικονόμος του αρχοντικού– έλαμπε διά της απουσίας της. Οι υπηρέτριες σέρβιραν το φαγητό επιδεικνύοντας τον συνήθη σιωπηλό σεβασμό, αλλά η μαυροντυμένη παρουσία που στεκόταν συνήθως δίπλα στο παράθυρο, μισοκρυμμένη από το φως που έμπαινε πίσω της, έλειπε. Φευγαλέα αναρωτήθηκε πού να βρισκόταν κι έπειτα ξαφνικά συνειδητοποίησε με ευχαρίστηση ότι δεν τον ένοιαζε καθόλου.

Ο Σέρλοκ τελείωσε το φαγητό του γρηγορότερα από τον θείο και τη θεία του και ρώτησε αν μπορούσε να αποχωρήσει.

«Ναι, μπορείς» είπε ο θείος του δίχως να σηκώσει τα μάτια από το βιβλίο. «Έχω αφήσει μια στοίβα από παλιά κηρύγματα πάνω στο γραφείο της βιβλιοθήκης μου. Θα σου ήμουν υπόχρεος, νεαρέ μου, αν τα ταξινομούσες σε στοίβες κατά συγγραφέα κι έπειτα τα κηρύγματα κάθε στοίβας χρονολογικά. Επιχειρώ» είπε σηκώνοντας προς στιγμήν τα μάτια του και κοιτάζοντας τον Σέρλοκ κάτω από τα φουντωτά του φρύδια «να καταγράψω την αυξανόμενη εμφάνιση και εξέλιξη των σχισμάτων στους κόλπους της χριστιανικής εκκλησίας, ειδικώς αναφορικά με την πρόσφατη δημιουργία της Εκκλησίας του Ιησού Χριστού των Αγίων των Έστερων Ημερών⁶ στην Αμερική. Τα κηρύγματα αυτά θα μου φανούν ιδιαίτερα χρήσιμα από αυτή την άποψη».

6 Αναφέρεται στους μορμόνους, χριστιανική αίρεση την οποία ίδρυσε ο Joseph Smith Jr. στις 6 Απριλίου 1830, στη δυτική Νέα Υόρκη.

«Ευχαριστώ» είπε ο Σέρλοκ και σηκώθηκε από το τραπέζι.

Η βιβλιοθήκη του θείου Σέρινφορντ είχε μια οσμή από καπνό πίπας και δερματόδετα βιβλία γεμάτα με παλιές, εύθραυστες σελίδες. Κλείνοντας την πόρτα πίσω του, ο Σέρλοκ ένιωθε η ησυχία να έχει σχεδόν υλική υπόσταση, να ασκεί μια πίεση στα αυτιά του.

Το γραφείο του Σέρινφορντ ήταν φορτωμένο με χαρτιά διαφορετικού πάχους και μεγέθους. Μερικά ήταν τυπωμένα⁷, μερικά ήταν χειρόγραφα, με διαφορετικούς γραφικούς χαρακτήρες, και τα περισσότερα ήταν δεμένα με σπάγγο ή κορδέλα. Την ώρα που καθόταν με μια δόση νευρικότητας στην καρέκλα του θείου του με τη δερμάτινη επένδυση κι εκείνη έτριζε, η καρδιά του Σέρλοκ βούλιαξε – συνειδητοποίησε ότι οι *στοίβες* μπροστά του ήταν ψηλότερες από τον ίδιο και του έκοβαν τη θέα στην υπόλοιπη βιβλιοθήκη. Είχε μπροστά του ένα ανιαρό και χρονοβόρο έργο.

Άρχισε την ταξινόμηση. Εκ πρώτης όψεως, ήταν μια απλή διαδικασία –θα έπαιρνε ένα χειρόγραφο από την κοντινότερη στοίβα, θα έβρισκε ποιος το είχε γράψει κι έπειτα θα το τοποθετούσε σε μια από τις ξεχωριστές στοίβες στο πάτωμα πίσω του–, αλλά φυσικά τα πράγματα ήταν πιο περίπλοκα. Μερικά από τα κηρύγματα δεν ανέγραφαν πουθενά τον συγγραφέα, κάποια δεν είχαν ημερομηνία, ενώ μερικά δεν είχαν ούτε όνομα ούτε ημερομηνία.

7 Εννοείται σε τυπογραφική πρέσα.

Πολύ σύντομα ο Σέρλοκ κατάλαβε ότι θα έπρεπε να κάνει την ταξινόμηση με βάση άλλα κριτήρια. Ένα κριτήριο ήταν ο γραφικός χαρακτήρας. Με βάση τη λειπιτή, γωνιώδη γραφή, μερικά από τα κηρύγματα ήταν εμφανώς γραμμένα από το ίδιο άτομο και ο Σέρλοκ δεν είχε κανένα πρόβλημα να τα βάλει στην ίδια στοίβα. Άλλα κηρύγματα αναφέρονταν σε συγκεκριμένες τοποθεσίες –συνήθως εκκλησίες–, πράγμα που σήμαινε ότι μπορούσε να τα τοποθετήσει τουλάχιστον στην ίδια γεωγραφική περιοχή και άρα πιθανώς να τα αποδώσει στο ίδιο άτομο ή την ίδια ομάδα ατόμων. Έπειτα από κάποια ώρα συνειδητοποίησε ότι μερικά από τα τυπωμένα κηρύγματα είχαν κοινά χαρακτηριστικά –ένα ξεθωριασμένο ν, ένα ελαφρώς προεξέχον α–, πράγμα που του υποδείκνυε ότι πιθανώς τυπώθηκαν στην ίδια πρέσα, οπότε τα έβαλε στην ίδια στοίβα. Δε διάβαζε λεπτομερώς κανένα από τα κηρύγματα –αυτό θα απαιτούσε πολύ χρόνο που δεν είχε καμία διάθεση να σπαταλήσει–, αλλά καθώς τα ξεφύλλιζε αναζητώντας ενδείξεις για την ημερομηνία και την πατρότητα των κειμένων μπόρεσε να μάθει μερικές σκόρπιες λεπτομέρειες: για τον πλούτο και την παρακμή της ζωής στην επαρχία, την ανικανοποίητη λαχτάρα για την αγάπη του Θεού, τη λεπτομερή ανάλυση πραγμάτων που ήταν τελικά αδύνατο να γνωρίσει κανείς. Πίστευε επίσης ότι είχε αρχίσει να αντιλαμβάνεται τον χαρακτήρα των ανθρώπων που είχαν γράψει τα κηρύγματα – ένας ήταν σοβαρός και γεμάτος αυστηρότητα, έντρομος μπροστά στο ενδεχόμενο του αιώνιου πυρός της

κολάσεως, ένας άλλος έκθαμβος μπροστά στην ομορφιά της πλάσης που είχε φτιάξει το χέρι του Θεού και ένας τρίτος εστίαζε σε μικρολεπτομέρειες, χάνοντας τελείως το ευρύτερο πλαίσιο. Ήταν σχεδόν πεπεισμένος ότι ένας από τους συγγραφείς ήταν γυναίκα, που έγραφε κηρύγματα για να τα εκφωνεί ο σύζυγός της.

Συνολικά, η δουλειά αυτή τον κράτησε απασχολημένο για δύο περίπου ώρες, στη διάρκεια των οποίων δεν τον ενόχλησε κανείς.

Έπειτα από κάποια ώρα αποφάσισε να κάνει ένα διάλειμμα και να τεντώσει την πονεμένη του ράχη. Σηκώθηκε και απομακρύνθηκε από το γραφείο, μένοντας έκπληκτος από το γεγονός ότι οι στοίβες πάνω του δεν έμοιαζαν να έχουν μικρύνει, παρόλο που μέχρι εκείνη τη στιγμή είχε δημιουργήσει άλλες δεκατέσσερις ή δεκαπέντε στοίβες στο πάτωμα γύρω από το γραφείο.

Ο Σέρλοκ άρχισε να κινείται κατά μήκος των ραφιών, γεμάτων με τα βιβλία του θείου του, χαζεύοντας τους τίτλους στις ράχες. Για ένα διάστημα δεν ήταν σίγουρος τι έψαχνε ή αν έψαχνε γενικά το στιδίηποτε, αλλά ξαφνικά σκέφτηκε ότι μπορούσε να κοιτάξει αν ο θείος του είχε βιβλία σχετικά με τον Μπαχ ή τη μουσική εν γένει. Ίσως μπορούσε να βρει λεπτομέρειες σχετικά με τον τρόπο που οι συνθέτες χρησιμοποιούσαν τα μαθηματικά στη μουσική τους. Παρόλο που ο Σέρινφορντ Χολμς περνούσε τον χρόνο του γράφοντας κηρύγματα και άλλου είδους θρησκευτικά φυλλάδια για εφημέριους και επισκόπους σε ολόκληρη τη χώρα, η βιβλιο-

θήκη του ήταν κάτι περισσότερο από ένας χώρος εναπόθεσης βιβλίων πάνω στη χριστιανοσύνη. Είχε μια καλή επιλογή έργων πρακτικά για οποιοδήποτε θέμα.

Περατιέρω, θύμισε στον εαυτό του ο Σέρλοκ, ο Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπαχ φημιζόταν για την εκκλησιαστική μουσική του. Το σίγουρο ήταν ότι είχε γράψει πολλά κομμάτια για το εκκλησιαστικό όργανο και ο Σέρλοκ ήταν σχεδόν βέβαιος ότι είχε δει το όνομα του συνθέτη σε διάφορες σελίδες εκκλησιαστικών υμνολογίων τόσο στο Σχολείο Αρρένων Ντίπντεν όσο και στην τοπική εκκλησία. Ήταν, επομένως, λογικό ένας συγγραφέας θρησκευτικών κειμένων να έχει στη συλλογή του βιβλία σχετικά με τον Μπαχ.

Ο Σέρλοκ προχώρησε πιο βαθιά στους σκοτεινούς διαδρόμους ανάμεσα στα ράφια των βιβλιοθηκών, αναζητώντας οτιδήποτε σχετικό με τη μουσική. Όταν την άκουσε να ανοίγει, η πόρτα δε βρισκόταν πια στο οπτικό του πεδίο. Υπέθεσε ότι ήταν ο θεός του και άρχισε να κινείται προς το φως για να του πει σε ποιο στάδιο βρισκόταν η δουλειά που του είχε αναθέσει, αλλά καθώς βγήκε από τον διάδρομο ανάμεσα σε δύο βιβλιοθήκες είδε φευγαλέα το πίσω μέρος μιας μαύρης φούστας με κρινολίνο να εξαφανίζεται πίσω από μια βιβλιοθήκη στην άλλη άκρη του δωματίου.

Η κυρία Έγκλαντιν; Τι δουλειά είχε εκεί μέσα;

Φαινόταν να γνωρίζει ακριβώς πού πήγαινε. Ο Σέρλοκ πλησίασε σαστισμένος, φροντίζοντας να κινείται όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Δεν ήταν σίγουρος γιατί, αλλά είχε την αίσθηση ότι η κυρία Έγκλαντιν έκανε κάτι που ήθελε

να μείνει κρυφό, κάτι που δεν ήθελε να μάθει κανείς. Το σίγουρο ήταν ότι δεν ξεσκόνιζε τα ράφια – ήταν άλλωστε μια δουλειά για υπηρέτριες και όχι για την οικονόμο.

Ο Σέρλοκ κρυφοκοίταξε από την άκρη της βιβλιοθήκης, κρατώντας το μεγαλύτερο μέρος του κεφαλιού και ολόκληρο το σώμα του κρυμμένο στις σκιές. Ήταν *πράγματι* η κυρία Έγκλαντιν. Είχε γονατίσει μπροστά στο μέσο περίπου μιας σειράς από ράφια, με τη μαύρη φούστα με το κρινολίνο απλωμένη γύρω της. Τραβούσε τα βιβλία δύο δύο και τρία τρία, αφήνοντάς τα να πέσουν στο χαλί. Ένα μέρος του μυαλού του Σέρλοκ πονούσε βλέποντας την κακομεταχείριση των βιβλίων – μερικά είχαν πέσει ανοιχτά, με τις σελίδες τους τσαλακωμένες και τις ράχες τους τσακισμένες. Αφού τα έβγαλε από το ράφι, έσκυψε ακόμα πιο χαμηλά, με το κεφάλι της κοντά στο χαλί, και περιεργάστηκε το κενό που είχε δημιουργήσει. Ό,τι κι αν ήταν αυτό που έψαχνε, δε βρισκόταν εκεί. Ξεφυσώντας απογοητευμένη έχωσε πάλι γρήγορα τα βιβλία στο ράφι, κατά τα φαινόμενα δίχως να νοιάζεται για την αρχική τους σειρά, ούτε για το αν τα έβαζε ανάποδα ή με τη ράχη προς τα μέσα.

Κοίταξε σι' αριστερά της, αντίθετα από τη μεριά όπου βρισκόταν ο Σέρλοκ. Έχοντας προειδοποιηθεί από αυτήν της την κίνηση, εκείνος τράβηξε το κεφάλι του πίσω, ακριβώς τη στιγμή που το δικό της άρχισε να στρέφεται προς το μέρος του. Ήξερε ότι ήταν απλώς στη φαντασία του, αλλά σχεδόν έβλεπε την ένταση στο βλέμμα της να καφαλίζει το χαλί και να διαταράσσει τη σκόνη.

Μέτρησε μέχρι το είκοσι και ξανακοίταξε προς το μέρος της, την ίδια στιγμή που άρχισαν να ακούγονται μερικοί ακανόνιστοι γδούποι. Πεπεισμένη πλέον ότι κανείς δεν την παρακολουθούσε, πετούσε άλλη μια σειρά βιβλίων στο πάτωμα, αυτή τη φορά από ένα ψηλότερο ράφι. Πάλι εξέτασε προσεκτικά το κενό πριν μορφάσει απογοητευμένη και ξαναχώσει τυχαία τα βιβλία στο ράφι.

«Πώς τολμάς να μπαίνεις στη βιβλιοθήκη μου;» ακούστηκε μια φωνή. «Βγες αποδώ αμέσως!»

Ο Σέρλοκ σήκωσε τα μάτια του και έμεινε εμβρόντητος. Εκεί, στην άλλη άκρη της σειράς από βιβλιοθήκες, στεκόταν ο Σέρρινφορντ Χολμς. Πρέπει να είχε μπει αθόρυβα, δίχως να τον αντιληφθούν ούτε ο Σέρλοκ ούτε η κυρία Έγκλαντιν.

Η κυρία Έγκλαντιν ίσωσε αργά το κορμί της. «Είσαι ανόητος» είπε αργά και καθαρά. «Δεν έχεις εξουσία σε αυτό εδώ το σπίτι – όχι πια. Εγώ δίνω τώρα τις εντολές».

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΡΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Νομίζετε πως τον ξέρετε; Κάνετε λάθος.

ΜΙΑ ΕΞΑΦΑΝΙΣΜΕΝΗ ΦΙΛΗ ΜΙΑ ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΗ ΦΩΤΙΑ ΕΝΑΣ ΑΝΔΡΑΣ ΠΟΥ ΕΥΠΙΝΑ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

Ο Σέρλοκ Χολμς τα έχει χαμένα. Η φίλη του και ο πατέρας της έχουν εξαφανιστεί. Το σπίτι τους είναι άδειο, λες και ποτέ δεν έμενε κανείς εκεί. Οι προσπάθειές του να λύσει το μυστήριο θα τον οδηγήσουν στη Σκοτία και σε μια σειρά από ακόμα σκοτεινότερα μυστικά – απαγωγή, κλοπή πτωμάτων και έναν άνδρα που ισχυρίζεται ότι μπορεί να εξουσιάζει τους νεκρούς.

Το **4ο βιβλίο** μιας συναρπαστικής σειράς που για πρώτη φορά έρχεται να ρίξει φως στα εφηβικά χρόνια του διάσημου ντετέκτιβ. Πώς ήταν ως έφηβος; Πού πήγε σχολείο και ποιοι ήταν οι φίλοι του; Πού και πότε απέκτησε τις διάσημες ικανότητές του; Τι τον φόβιζε και ποια ήταν η πρώτη του αγάπη;

ISBN: 978-960-566-225-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6225